Kirpi ve Sincap

Jane MEADOW

Kirpi ve Sincap

Jane MEADOW

Büyük Yeşil Orman'a sonbahar gelmişti ve yapraklar kırmızıya ve altın rengine dönüyordu. Kirpi Hazel eğrelti otlarının altında hızlı hızlı yürüyordu, krem rengi uçlu dikenleri güneş ışığını yakalıyordu. Sırtında küçük kırmızı bir yaprak taşıyordu, o sabah bulduğu bir hazineydi. Ama Hazel'in bir endişesi vardı. Kış geliyordu ve ilkbahara kadar uyuyabileceği sıcak, güvenli bir yuvaya ihtiyacı vardı.

Hazel bir kuru ot yığınını kokladı, ama çok batıcıydı. Bir kütüğün altındaki oyuğu denedi, ama çok nemliydi. "Yumuşak yapraklara ve sıcacık, kuru bir yere ihtiyacım var," dedi küçük bir iç çekerek. Yuvarlak koyu gözleri düşen yapraklara baktı. Yapılacak çok şey vardı ve günler kısalıyordu. Yardım istemeye biraz çekiniyordu.

Çok uzakta değil, sincap Sammy bir meşe ağacında aşağı yukarı koşuyordu. Büyük, gür kuyruğu bir bayrak gibi dalgalanıyordu, meşe palamutları ve tohumlar topluyordu. "İlk don geliyor," diye cıvıldadı. "Kışı geçirmek için bol bol fındığa ihtiyacım var!" Parlak kehribar rengi gözleri ışıldıyordu, ama minik patileri doluydu. Toplayacak çok meşe palamudu vardı ve günler hızla geçiyordu.

Sammy, meşe ağacının altında bir yaprak yığınına bakan Hazel'i fark etti. "Merhaba, Hazel!" diye seslendi, bir meşe palamudu düşürerek. "Endişeli görünüyorsun." Hazel küçük ayaklarını sürüdü. "Kış için sıcak bir yuvaya ihtiyacım var, ama doğru yaprakları bulamıyorum." Sammy bıyıklarını oynattı. "Ben yardım edebilirim! En yumuşak yaprakların nerede olduğunu biliyorum."

Sammy, Hazel'i böğürtlen çalılarının arkasındaki gizli bir yere götürdü; orada yer kuru, yumuşak yapraklarla kaplıydı. "Bunlar yuva için mükemmel," dedi. Hazel'in yüzü aydınlandı. "Teşekkürler, Sammy!" Onları toplamaya başladı, ama yığın büyüktü. Sammy patilerinde daha çok yaprak getirerek ileri geri koşturdu. "Çok el işi hafifletir!" diye güldü.

Hazel büyük bir meşe ağacının dibinde bir oyuk buldu. Kuruydu ve sıcacıktı, tam bir kirpi için uygundu. Sammy'nin getirdiği yumuşak yapraklarla döşedi. "Burası çok rahat olacak," dedi. Ama Sammy'nin kendi meşe palamudu birikimine baktığını fark etti. Azdı. "Daha fazla yiyeceğe ihtiyacın var, değil mi?" diye sordu. Sammy başını salladı. "Kontrol edecek çok ağacım var."

Hazel bir an düşündü. "Fındık toplamana yardım edebilirim," dedi. "Burnum onları yerde bulmakta iyidir." Sammy'nin gözleri kocaman açıldı. "Yapar mısın? Bu harika olur!" Böylece Hazel düşen yaprakların arasında koklayarak yürüdü, minik siyah burnu seğiriyordu. Sammy'nin kaçırdığı meşe palamutlarını ve kayın fıstıklarını buldu, Sammy de onları yanaklarına tıktı.

Bütün öğleden sonra birlikte çalıştılar. Sammy dalların yükseklerine tırmandı, fındıkları silkeleyerek düşürdü, Hazel de aşağıda onları topladı. "İşte büyük bir tane!" diye seslendi, bir meşe palamudunu ona doğru yuvarlayarak. Sammy güldü ve onu yanağına tıktı. "Sen harika bir fındık bulucusun, Hazel!" Sonbahar güneşi sıcaktı ve orman hışırdayan yapraklar ve mutlu cıvıltılarla doluydu.

Günler soğudukça Hazel yuvasına daha çok yaprak ekledi. Sammy de yosun ve yumuşak ot getirdi. "Yuvan küçük bir yaprak kalesine benziyor," dedi. Hazel gülümsedi. "Senin kilerin de doluyor!" Sammy fındıkları oyuk bir kütükte, bir ağaç kütüğünde ve hatta bir kayanın altında saklamıştı. "Senin sayende başardım," dedi.

Bir sabah ormandan soğuk bir rüzgâr esti. "Bu gece ilk don geliyor," dedi Sammy, nefesi küçük bulutlar oluşturuyordu. "Yuvan hazır mı?" Hazel başını salladı. "Senin sayende sıcak ve güvenli." Sammy'ye baktı. "Yeterince yiyeceğin var mı?" Sammy yanaklarını okşadı. "Bol bol! Senin sayende." İkisi de gülümsedi.

O akşam Hazel yuvasına süründü. Yumuşak yapraklar etrafında hışırdadı ve kendini sıcak ve rahat hissetti. Meşgulken bile ona yardım eden Sammy'yi düşündü. "Arkadaşlar birbirlerine yardım eder," diye fısıldadı. Dışarı baktı ve Sammy'nin ağacından el salladığını gördü. "İyi geceler, Hazel!" diye seslendi. "İyi uyu!"

Sammy kendi sıcacık yuvasına yerleşti, meşe ağacının yükseklerinde. Kileri fındık ve tohumla doluydu ve karnı tombuldu. Utangaç olmasına rağmen yiyecek toplamasına yardım eden Hazel'i düşündü. "Arkadaşlar birbirlerinin farklı ihtiyaçlarını destekler," dedi kendi kendine. Mutlu ve minnettar hissetti. Dışarıda yaprakların üzerinde ilk don parlıyordu.

Ertesi sabah orman donla beyazlamıştı. Hazel sıcak ve güvenli bir şekilde uyandı. Burnunu dışarı çıkardı ve Sammy'nin ağaçtan aşağı koştuğunu gördü. "Uyandın!" dedi. "Sana bir hediye getirdim." Yuvasının yanına tohumlarla dolu küçük bir meşe palamudu kadehi koydu. "Senin için," dedi. "Acıkırsan diye." Hazel'in kalbi doldu.

Bütün kış boyunca Hazel ve Sammy birbirlerine yakın kaldılar. Sammy fındıklarını paylaştı, Hazel de rüyalarından hikâyeler paylaştı. Karda güldüler ve oynadılar. "Birbirimize yardım ettiğimiz için çok mutluyum," dedi Hazel. Sammy başını salladı. "Ben de. Arkadaşlar kışı sıcak hissettirir." Ve ne kadar soğuk olursa olsun, her zaman birbirleri için orada olacaklarını biliyorlardı.

İlkbahar geldiğinde Hazel ve Sammy meşe ağacının altında buluştu. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Hazel. "Senin sayende yuvamı yapamazdım." Sammy gülümsedi. "Ben de senin sayende bütün yiyeceğimi toplayamazdım." Yeni yeşil yapraklara baktılar. "Arkadaşlar birbirlerine yardım eder," dediler birlikte. Ve bunun doğru olduğunu biliyorlardı.

O günden sonra Hazel ve Sammy en iyi arkadaş oldular. Sonbahar yapraklarında oynadılar, birlikte yiyecek topladılar ve kışın sıcacık hikâyeler paylaştılar. Ve ne zaman biri yardıma ihtiyaç duysa, diğeri her zaman oradaydı. Çünkü arkadaşlar birbirlerinin farklı ihtiyaçlarını destekler ve bu her mevsimi daha parlak yapar. Büyük Yeşil Orman dostlukla doluydu ve bu en güzel hazineydi.